Το παιδί, η πόλη και το μνημείο	***Προσφυγικές κατοικίες Λεωφόρου Αλεξάνδρας***

Μια μικρή ιστορία από τη Σμύρνη

Δημιουργική γραφή

του μαθητή Βάσιλα Βασίλη (Β1)

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018

Είναι ένα Κυριακάτικο πρωινό Σεπτέμβρη του 1980, όταν ο Κώστας, ένας κάτοικος των προσφυγικών τής λεωφόρου Αλεξάνδρας και απόγονος πρόσφυγα, κάτι για το οποίο δεν είναι και πολύ σίγουρος, βρίσκει σε ένα παλιό συρτάρι ένα γράμμα. Ο Κώστας δεν ξέρει να διαβάζει, καθώς δεν έχει πάει σχολείο… κι από τότε που θυμάται τον εαυτό του, είναι στην Αθήνα και δουλεύει όπου βρει.

Βγαίνει, λοιπόν, από το διαμέρισμα και πηγαίνει στους γείτονές του, ένα ζευγάρι που είχε γνωρίσει τους γονείς του, προτού ένας κλέφτης αφήσει τον τότε πέντε χρόνων Κώστα ορφανό. Από τότε αυτοί τον προσέχουν. Χτυπάει την πόρτα και μπαίνει μέσα στο διαμέρισμα, όπου βρίσκει τον κυρ Γιάννη να κάθεται, όπως πάντα, στην πολυθρόνα του και την κυρά Μαρία να μαγειρεύει κάτι στην κουζίνα.

- Καλώς τον Κώστα μας, λέει ο κυρ Γιάννης. Τι κάνεις, παιδί μου;
- Καλά, κυρ Γιάννη, απαντά ο Κώστας. Να! Καθώς έψαχνα κάτι δικό μου σ΄ ένα συρτάρι, βρήκα αυτό εδώ το γράμμα… και μιας και δεν ξέρω να διαβάζω, θα μπορούσες να μου το διαβάσεις εσύ;
- Και βέβαια, παιδί μου, λέει ο κυρ Γιάννης.
- Κάθισε να πάρεις κάτι μαζί μας, λέει και η κυρά Μαρία, που έρχεται κι αυτή από την κουζίνα.

Ο Κώστας δίνει το μισοκιτρινισμένο γράμμα κι ο κυρ Γιάννης το διαβάζει.

Το γράμμα, το οποίο είχε σταλεί με ημερομηνία 12 Μαρτίου του 1935, μιλούσε για ένα γάμο που είχε κάνει ο θείος του Κώστα και για τα παιδιά του που έμεναν ως οικογένεια στη Σμύρνη κι αργότερα εξαιτίας των διωγμών στην Κωνσταντινούπολη, όπου είχαν βρει δουλειά και κατάφεραν να φτιάξουν τις ζωές τους. Μέσα στο γράμμα υπήρχε και μια φωτογραφία, στην οποία φαίνονταν τα ξαδέλφια του σε ηλικία τεσσάρων και πέντε χρόνων.

Δάκρυα τρέχουν από τα μάτια του Κώστα, καθώς ακούει τον κυρ Γιάννη να διαβάζει… Πόσο θα ήθελε κι αυτός να γνωρίζει τα άλλα μέλη τής οικογένειάς του και να ΄ναι μαζί τους… Και, παράλληλα, πόση ευγνωμοσύνη χρωστούσε σ΄ αυτούς τους ανθρώπους, που ήταν τώρα εκεί μαζί του έτοιμοι για μια ακόμα φορά να του συμπαρασταθούν, να τον βοηθήσουν…

- Μην στενοχωριέσαι, αγόρι μου, του λένε και οι δυο. Και συνεχίζουν: Τα ξαδέλφια σου πιθανώς ζουν και αξίζει να τα ψάξεις, να βρεις κι εσύ τις ρίζες σου…
- Και πώς θα τους βρω εγώ, κυρ Γιάννη; Πώς θα πάω στην Κωνσταντινούπολη; Με τι χρήματα; Και που θα βρω διαβατήριο; Νομίζω, χρειάζεται και διαβατήριο, έτσι δεν είναι;
- Ναι, παιδάκι μου, θα βγάλεις διαβατήριο. Αύριο κιόλας μπορώ να πάω στην αρμόδια υπηρεσία, να μάθω τι ακριβώς χρειάζεται. Όσο για τα χρήματα, έχω κάποια στην άκρη και μαζί και με κάποιες από τις οικονομίες σου συγκεντρώνεται ένα ποσό που μπορεί να σε στηρίξει…
- Έχουμε και κάποιο γνωστό στην Κωνσταντινούπολη…, θυμάται η κυρά Μαρία. Θα του τηλεφωνήσουμε και θα σε βοηθήσει… Μας είχε φιλοξενήσει κάποτε κι εμάς, όταν είχαμε πάει εκεί. Γνώριζε και τη μητέρα σου, παιδί μου,…
- Και με τη διεύθυνση; ρωτάει ο Κώστας.
- Θα ξεκινήσεις με τη διεύθυνση που φαίνεται στο γράμμα. Εδώ, στη φωτογραφία, φαίνεται και η εξωτερική όψη του σπιτιού… Αν δεν υπάρχει αυτό στη συγκεκριμένη διεύθυνση, μπορεί κάτι να γνωρίζει κάποιος γείτονας…
- Μην απελπίζεσαι, αγόρι μου, λέει η κυρά Μαρία. Αξίζει να προσπαθήσεις… Κι έπειτα, αν δεν τους βρεις, ξαναγυρίζεις… Εμείς είμαστε εδώ…
- Ναι, Κώστα μου, αρκεί εσύ να το αποφασίσεις.

Ο Κώστας τους ευχαριστεί για μια ακόμα φορά. Τι θα γινόταν χωρίς αυτούς; Θέλει τώρα να πάει δίπλα, στο δικό του χώρο, να επεξεργαστεί όλες αυτές τις πληροφορίες που κάπως απότομα είχαν εισβάλει στο κεφάλι του. Εκεί μέσα στο δωμάτιό του επεξεργάζεται ξανά και ξανά όλα αυτά που πρόσφατα έχει ακούσει, ώσπου αργά το βράδυ παίρνει την απόφασή του. Ναι, θα πάει στην Κωνσταντινούπολη, να βρει τους δικούς του, να βρει τις ρίζες του!

Σε τρεις μήνες όλα τα χαρτιά είναι έτοιμα για το ταξίδι στην Κωνσταντινούπολη. Η ανυπομονησία του είναι μεγάλη. Αρκετό καιρό τώρα τα βράδια δεν μπορεί να κοιμηθεί, καθώς διάφορα σενάρια περνούν από το μυαλό του, άλλα περισσότερο κι άλλα λιγότερο αισιόδοξα… Εξάλλου, όπως του είχαν πει, αν δεν τους έβρισκε, θα γύριζε πίσω… Τι είχε να χάσει, λοιπόν;

Με το εισιτήριο στο χέρι και μια μικρή βαλίτσα φθάνει στον αερολιμένα του Ελληνικού. Συγκινημένος αποχαιρετά τον κυρ Γιάννη και την κυρά Μαρία που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν μαζί του και σε λίγη ώρα επιβιβάζεται στο αεροπλάνο. Πρώτη φορά κάνει ένα τέτοιο ταξίδι, δεν είναι σε θέση, όμως, να το απολαύσει. Κάθε στιγμή τού φαίνεται αιώνας…

Στο αεροδρόμιο της Κωνσταντινούπολης τον περιμένει ο γνωστός της κυρά Μαρίας, ο οποίος τον γνωρίζει αμέσως, καθώς μοιάζει πολύ, όπως είπε, με τη μητέρα του. Αγκαλιές, φιλιά, συγκινήσεις… Σιγά-σιγά απομακρύνονται από το αεροδρόμιο και πηγαίνουν κατευθείαν στη διεύθυνση αυτή που ήταν γραμμένη στο γράμμα. Δεν μπορεί άλλο πια να περιμένει…

Φθάνοντας εκεί και οι δυο βλέπουν ένα σπίτι που έμοιαζε πολύ με αυτό της φωτογραφίας, ένα διώροφο σπιτάκι με μεγάλα παράθυρα και κήπο. Η καρδιά του χτυπάει δυνατά. Ανεβαίνει τις σκάλες και

πλησιάζοντας την πόρτα ακούει από μέσα να μιλούν ελληνικά… Βρίσκει το θάρρος να χτυπήσει την πόρτα. Του ανοίγουν. Ρωτάει ευγενικά αν μένουν εκεί τα παιδιά του κυρίου Δημήτρη – έτσι, έλεγαν το θείο του. Ο ηλικιωμένος κύριος που άνοιξε την πόρτα, του απαντάει πως γνωρίζει την οικογένεια αυτή, πως είναι φίλοι μαζί τους και πως από αυτούς αγόρασαν το σπίτι… Επιπλέον, του λέει ότι τους επισκέπτεται αυτός με τους δικούς του όποτε μπορούν και του δίνει τη νέα διεύθυνση και οδηγίες για να πάει εκεί.

Ο Κώστας με τον γνωστό τής κυρά Μαρίας βρίσκουν με ευκολία το σπίτι και τα ξαδέλφια του. Μετά από τις ατέλειωτες συζητήσεις που βοήθησαν και τις δυο πλευρές να συνδέσουν τα παλιά με τα καινούρια, τα ξαδέλφια του του έκαναν την πρόταση να εργαστεί στην οικογενειακή επιχείρηση που είχαν δημιουργήσει εκεί.

Ένα χρόνο αργότερα ο Κώστας ήδη εργάζεται στην επιχείρηση αυτή και οι αγαπημένοι του γείτονες στην Αθήνα, ο κυρ Γιάννης και η κυρά Μαρία, τον έχουν κιόλας επισκεφθεί.

Κι έτσι, ο Κώστας ενώ δεν ήξερε τη θέση του στον κόσμο, κατάφερε πριν κλείσει για πάντα τα μάτια του, να βρει την οικογένειά του, μια πραγματικά μεγάλη οικογένεια, ένα όνειρο ζωής που δεν ήξερε καν πως είχε…